

De tijdloze boodschap van Judas

Bron: <https://www.featoday.org/judes-timely-message/>, 17-4-2023

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, inkorting en voetnoten door M.V.

Elke bijbelgetrouwe christen die voeling heeft met de toestand van het huidige religieuze klimaat weet dat de overgrote meerderheid van de belijdende kerk moreel en theologisch schipbreuk lijdt. Hoewel dit zeker een sombere constatering is, is ze toch waar. Bepaalde vragen rijzen voortdurend op in de hoofden van degenen die trouw willen zijn aan de gezonde leer: “Waarom lijken zo weinig christenen zich om waarheid en leerstellige zuiverheid te bekommeren?” “Waarom groeien ‘feelgood’-kerken¹ terwijl afgescheiden, fundamentalistische kerken krimpen?” “Is het te veel gevraagd van een kerk om zich te concentreren op verklarende prediking en om zich af te scheiden van gecompromitteerde gemeenschappen?” Deze vragen komen vaak op in de gedachten van velen die het hele Woord van God willen handhaven als hun fundament voor het christelijke leven en als instructie over hoe ze een juiste relatie met God kunnen hebben. Toch geeft Gods Woord antwoorden op deze vragen. Zijn Woord vertelt ons dat ketterij, compromissen, zelfgerichtheid en afvalligheid met de tijd zullen floreren. Eigenlijk behandelde het Woord deze kwestie in een nieuwtestamenteisch boek dat vaak over het hoofd wordt gezien of verkeerd wordt begrepen door velen in de kerk van vandaag. Toch is deze boodschap precies wat we nodig hebben!

De brief van Judas is uniek omdat dit het enige boek in de canon van het Nieuwe Testament is dat uitsluitend over afvalligheid in de kerk gaat. Let op de chronologische volgorde van ons Nieuwe Testament: De vier Evangelieën geven ons informatie over het leven van Christus en Zijn aanbod van het Koninkrijk aan Israël; Handelingen biedt de historische achtergrond voor het begin van de kerk na Christus’ dood, opstanding en hemelvaart; Romeinen legt de theologische basis voor ons geloof door het volmaakte werk van Christus en onze verantwoordelijkheid als mannen en vrouwen die naar het beeld van God zijn geschapen, gedetailleerd te beschrijven; de andere brieven van Paulus beschrijven de leer die door de kerk moet worden omarmd en verdedigd en raken aan de gevaren van afvalligheid en valse leer; de brieven van Petrus bevatten waarschuwingen over de valse leraren die spoedig de kerk zouden binnenkomen: de brieven van Johannes gaan over de sleutel tot gemeenschap met God en ze weerleggen de leerstellingen van de valse leraren die toen de kerk misleidden. De brief van Judas is echter geschreven met slechts één doel: om te waarschuwen voor de afvalligen die al de kerk waren *binnengekomen* en om de gelovigen te vertellen hoe ze moesten omgaan met degenen die de leer van de apostelen verwierpen.

Het boek Judas is vandaag de dag nog net zo actueel als in de eerste eeuw. Petrus had gewaarschuwd dat valse leraren op het punt stonden de kerk binnen te komen (2 Petrus 2:1-3), en Judas verklaarde dat die valse leraren al in de kerk waren bij het schrijven van zijn brief (Judas 4, 16). Als de noodzaak om dwaling te bestrijden in de eerste eeuw dringend nodig was, dan is ze vandaag, honderden jaren later, zeker meer dan ooit nodig. Toch vinden we vandaag de dag een lethargie² die bestaat binnen het belijdende christendom, zelfs binnen veronderstelde evangelische, fundamentalistische kerken en organisaties. Op de een of andere manier hebben de christenen van vandaag het gevoel dat de leer niet belangrijk is; theologie doet er niet toe; Strijden voor het geloof is passé. Zij zijn van mening dat zolang individuen tot Christus komen of dat hun levens “ten goede” worden veranderd middels “levendige” kerken, therapeutische programma’s of de nieuwste spirituele rages, Christus dan met al deze dingen geëerd moet worden, en dat zich daarvan af te scheiden te “verdelend” of “liefdeloos” zou zijn. Pragmatisme viert hoogtij; gehoorzaamheid en gezonde leer zijn niet belangrijk.

¹ Het is tegenwoordig een trend om een ‘positive only’ (enkel positief), ‘non-offensive’ (niet aanstootgevend) en ‘feel-good’ (voel je goed) evangelie te brengen. Er wordt enkel over Gods liefde gesproken. Zijn heiligheid (Openb 4:8), rechtvaardigheid (2 Thess 1:6) en toorn (Joh 3:36) worden niet genoemd. Men mag niets bekritisieren. Maar God zegt dat wij alles moeten toetsen aan de schrift (Hand 17:11), en als je dat doet zul je af en toe moeten tegenspreken, weerleggen en waarschuwen. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/oordelen2.htm>

² Lethargie: desinteresse, apathie, toestand waarbij men geen zin heeft tot iets en niets onderneemt.

Waarom voelen veel evangelische christenen, inclusief bijbelse fundamentalisten, zich zo op hun gemak bij compromissen en feelgood-theologie in plaats van gezonde leer?

Ten eerste omdat ze hun bijbelse en historische wortels zijn vergeten, of hebben genegeerd, of nooit begrepen hebben.

Ze herinneren zich niet dat in het begin van de twintigste eeuw godvruchtige mannen en vrouwen de Bijbel letterlijk interpreteerden en erkenden dat afvalligheid en ongelof de kerk in de laatste dagen zou door-dringen. Deze gelovigen realiseerden zich dat om God te eren en te verheerlijken, ze zich moesten afschei-den van alle kerken of denominaties die valse doctrines tolereerden en de doctrines van de Schrift moesten verdedigen die werden aangevallen. Met andere woorden, ze moesten zowel een offensieve als een defen-sieve positie innemen: ze moesten zich van dwalingen afscheiden en een gezonde doctrine verdedigen *en* verkondigen. Het is niet verrassend dat veel van de evangelicals van vandaag geen van beide doen. Zij ne-men de Schrift alleen letterlijk voor zover ze voldoet aan hun eigen beschouwde geestelijke of emotionele behoeften of alleen voor zover ze acceptabel is voor de ongelovige wereld. Zij definiëren “valse leer” al-leen als datgene wat wordt onderwezen door Jehovah’s Getuigen, mormonen of andere sekten die ver verwijderd zijn van het reguliere christendom. Judas herinnerde zijn lezers eraan dat ze zich moesten herinne-ren “de woorden die voorgezegd zijn door de apostelen van onze Heere Jezus Christus” (vs. 17). Zij moesten zich hun wortels herinneren en kregen de opdracht om het geloof (de hele leer) “dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is” te omarmen en ervoor te strijden (vs. 3). Alleen in het heden leven en het belang van de leer van de apostelen vergeten, was bezwijken voor de afvalligen die misbruik maakten van vergeetachtige gelovigen (vs. 16).

Ten tweede omdat ze een pragmatisch soort van Christendom zijn gaan omarmen.

Als een kerk te klein is of als het ontbreekt aan programma’s voor jongeren of gemeenschapsbereik, dan is dit hun steun niet waard. Aan de andere kant, als een nationaal bekende mannenbeweging of vrouwenbe-weging naar de stad komt, gehost door een reeks opmerkelijke predikers of auteurs die de aandacht van duizenden mensen hebben, verdient zo’n bijeenkomst hun aanwezigheid. Evenzo voelen zulke mensen zich aangetrokken tot die kerken die actief proberen de niet-gerechten aan te trekken en daarbij uiterlijk succesvol zijn in hun inspanningen. Deze gelovigen hebben een pragmatische theologie aangenomen die, ondanks de verwaarlozing van gezonde leer en verdediging van het geloof, een beroep doet op hun eigen idee van “echt christendom”. Nogmaals, Judas ging ook in op deze ernstige fout. Hij herinnerde de gelovi-gen eraan dat de valse leraren “hoogdravende woorden zouden spreken” en door de mensen bewonderd zouden worden (vs. 16). De ideeën, strategieën en programma’s van deze leraren spraken de vroege chris-tenen aan en trokken hoogstwaarschijnlijk grote menigten aan. Maar deze mannen werden door God gede-finieerd als afvalligen, en hun leer moest door ware gelovigen worden bestreden.

Ten derde omdat ze in hun eigen kerken nooit een stevig theologisch fundament hebben gekregen.

Hun voorgangers en leraren zijn krachtige motiverende sprekers, maar ze zijn zwakke uitleggers van het Woord van God. De gelovigen die in de kerkbanken zitten, krijgen voortdurend melk in plaats van vast voedsel. Hun voorgangers en leiders maken zich meer zorgen over gebouwen en aantallen dan over het “op de juiste wijze verdelen van het Woord der Waarheid” aan de gemeente. Omdat deze voorgangers meer nadruk leggen op uiterlijke actie voor Christus in plaats van op het oprecht kennen van Hem en het begrijpen van Zijn wil door de zorgvuldige, ijverige studie van Zijn Woord, zijn de gelovigen in de kerk-banken verstoken van ware overtuiging. Daarom, wanneer dwaling subtiel de kerk begint binnen te slui-pen, zijn ze er vatbaar voor. Ze weten niet hoe ze dwalingen moeten identificeren wanneer ze ermee ge-confronteerd worden. Op een indirecte manier pakt Judas dit dilemma ook aan. Hij spoort de gelovigen in de kerk aan om te strijden voor het geloof dat eenmaal is overgeleverd en om de leer van de apostelen in gedachten te houden (vs. 3 en 17). Het is duidelijk dat de gelovigen niet konden opgeroepen worden tot herinneren van en strijden voor de ware leer, tenzij ze het in de eerste plaats onderwezen kregen.

Ten vierde, omdat ze het gevoel hebben dat de verantwoordelijkheid om af te scheiden, te waarschuwen en ernstig te strijden alleen aan de leiders van de kerk is gedelegeerd.

Ze laten het aan hun voorgangers over om te beslissen of een compromitterende evangelist of spreker al dan niet in hun kerk moet worden uitgenodigd of om te beslissen of ze de betrokkenheid van hun leden bij

oecumenische of morele campagnes al dan niet toestaan. En als hun voorganger in zo'n opzicht compromissen sluit, zijn ze comfortabel met zijn beslissing. Nogmaals, Judas' brief gaat over dergelijke houdingen. De brief van Judas werd geschreven aan alle gelovigen in de vroege kerk. Het is een *algemene* brief aan *alle* kerken en aan *alle* individuen binnen de kerken. Elke gelovige wordt persoonlijk verantwoordelijk gehouden voor zijn houding ten opzichte van compromissen en dwaling. Geen enkele gelovige heeft goddelijke toestemming om zich alleen te richten op evangelisatie, of alleen op gemeentestichting, of alleen op een bepaald aspect van de bediening. Elke christen wordt geboden om "ernstig te strijden voor het geloof". Zie <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>.

Ten slotte omdat ze luisteren naar compromitterende evangelicals die bijbelse fundamentalisten afdoen als degenen die altijd op zoek zijn naar een kwestie om over te strijden.

Velen die weigeren zich te identificeren met sterke, separatistische kerken en organisaties voeren vaak vernietigende aanvallen uit op fundamentalisten omdat ze te bekrompen, geschilgericht, liefdeloos of veroordelend zijn. In zekere zin hechten sommige fundamentalistische christenen geloof aan deze oneerlijke generalisatie. Helaas zijn sommigen die beweren "fundamentalisten" te zijn altijd op zoek naar een strijd. Ze vertonen een oorlogszuchtige houding die ervan uitgaat dat alle anderen ongelijk moeten hebben. Ze zijn liever isolationisten dan echte fundamentalisten in historische, Bijbelse zin. Ja, bijbelse fundamentalisten moeten zich losmaken van dwaling, maar ze moeten ook strijden voor het geloof in een houding van liefde, omdat ze hopen dat de dolende gelovige weer in de juiste gemeenschap komt. Een nederige, geestelijke houding is essentieel (2 Timotheüs 2:15-26; 2 Thessalonicenzen 3:13-15).

Het is duidelijk dat een generaliserende bewering dat "fundamentalisten altijd op zoek zijn naar kwesties om over te strijden" een grove feitelijke onjuistheid is. Fundamentalisten geven nu eenmaal om de waarheid. Zij gehoorzamen Gods Woord door te strijden tegen alles wat die Waarheid aanvalt.

De Heer eist van de gelovige niet alleen dat hij ernstig strijdt voor het geloof, maar ook dat hij zichzelf opbouwt in zijn "allerheiligst geloof" (Judas 20). Hoe kan dit worden bereikt? Door "de woorden die voezegd zijn door de apostelen" te gedenken, te bestuderen en te gehoorzamen (Judas 17). Het geloof waarvoor we moeten strijden en waarop we moeten bouwen, is *de hele* geopenbaarde waarheid van God die door de Heilige Geest aan de schrijvers van het Nieuwe Testament is gegeven. Efeziërs maakt duidelijk dat de kerk (alle ware gelovigen van Pinksteren tot de Opname) gebouwd is op "het fundament van de apostelen en profeten, waarbij Jezus Christus Zelf de voornaamste hoeksteen is" (Efeziërs 2:20). Toen de apostel Petrus het had over dwalingen die op het punt stonden de kerk binnen te komen, herinnerde hij de gelovigen aan hun noodzaak om "de woorden te herinneren die door de heilige profeten voorheen gesproken zijn, en het gebod van de Heere en Zaligmaker, dat door middel van ons, apostelen, verkondigd is" (2 Petrus 3:2). Gelovigen zullen geen terechtwijzing, berisping, aansporing en leer vinden in visioenen, dromen, tongenspreken, of zelfs motiverende boodschappen of levendige muziek in de kerk. Zij zullen alleen opbouw en onderricht vinden in het geschreven Woord van God. De Bijbel is het "fundament" van de gelovigen, bestaande uit de woorden van de heilige profeten en apostelen zoals zij eenmaal door de Heilige Geest werden geïnspireerd. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/#zijnerandaagnog>.

De brief van Judas komt op het juiste moment voor gelovigen in deze tijd. Hij bevat een schat aan theologische inhoud, belangrijk in een tijd waarin een gebrek aan interesse in gezonde theologie bestaat. Hij benadrukt de noodzaak van strijdbaarheid en verdediging van de waarheid die conflict noodzakelijk maakt. Dit gebod van God wordt vaak volledig genegeerd door het belijdende Christendom. Vandaag is het een dag van compromissen, niet van beginselvastheid; gematigdheid, geen strijdbaarheid. De waarheid moet echter worden verkondigd, verklaard en verdedigd. De brief van Judas is relevanter voor de kerk van vandaag dan voor enige andere periode in de kerkgeschiedenis om deze eenvoudige reden: Satan heeft zijn aanvalstactiek op de leer van de apostelen gezet. Hij misleidt gelovigen om valse doctrines te accepteren en schadelijke associaties toe te staan door waarheid met dwaling te vermengen, eerder dan het christelijk geloof flagrant aan te vallen. Toch geeft Judas het antwoord op afvalligheid in de kerk: "Strijd ernstig voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd" en "bouw uzelf op uw allerheiligst geloof". Een gebalanceerd leven en evenwichtige bediening zijn van het grootste belang. Predik het Evangelie. Onderwijs het Woord. Strijd ernstig voor het Geloof. Verenig je met die bedieningen die deze imperatieven getrouw uitvoeren, in een geest van liefde, nederigheid en heilige vastberadenheid.